

Balázs Éva

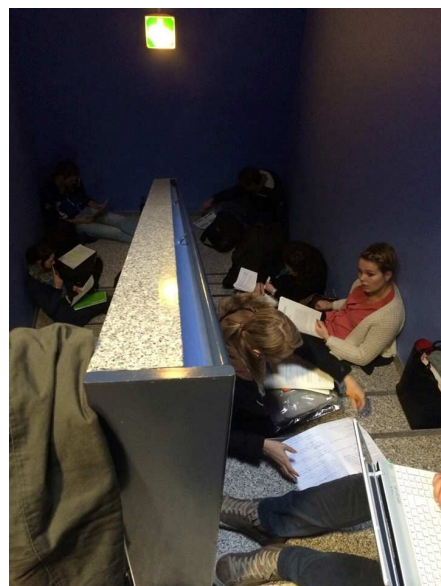
Bergamo-i hónapok

Szeptember közepén érkeztem a Milano környéki kisvárosba, Bergamo-ba. Első estém (magyar diák- és sorstársam jóvoltából, aki ekkor már hetek óta kint volt) egy rock koncerttel indult. Vérbeli rock rajongó lévén ettől jobb kezdést el sem képzelhettem volna, hát még a Città Alta-ban, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt a városra.

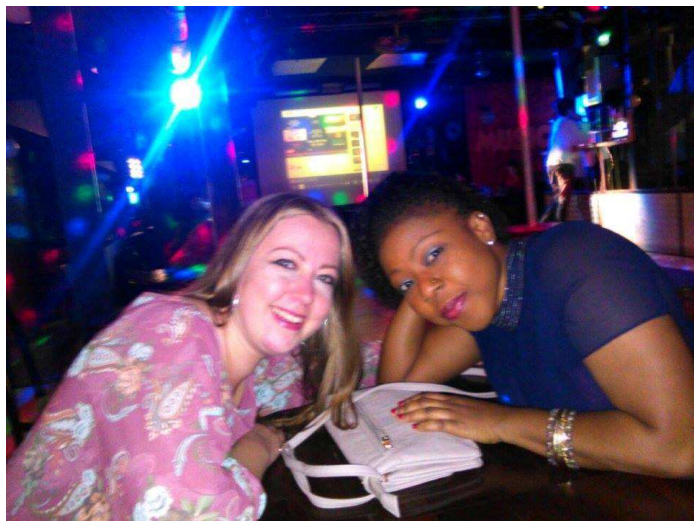
A következő napok az ismerkedéssel és akklimatizálódással teltek, ugyanis az egyetem nem cáfolta meg olasz mivoltát: az első órák számomra ismeretlen okból elmaradtak. Később már nem ért meglepetésként, amikor azzal is szembesültem, hogy a korábban kiválasztott tárgyak közül kettőt töröltek, mégsem indult ebben a félévben, tehát következett az „újratervezés”, így végül az olasz nyelvi kurzuson kívül a Boarding Pass nevezetű kurzus mellett döntöttem, ami három, összefüggő tantárgyból állt, ezek: Knowledge & Marketing Management; Cross-cultural & Diversity Management és Seminar in Leadership & HRM.

A tantárgyak oktatása nem a megszokott (magyar) módon zajlott, ugyanis felosztották a hallgatókat 5-6 fős kis csoportokra, amikben együtt kellett dolgoznunk egész félévben. Minden tantárgyból több tanár tanított minket, egymás után témakörök szerint. Rengeteg feladatunk volt mindegyik tanárnál, nagyrészt prezentációk, beadványok, számítógépes szimulációk, egy rövid videót is kellett készítenünk Cross-cultural Management témakörben, illetve egy már létező mesét át kellett írunk Diversity Management témakörben.

Az olasz mentalitás érzékelhető volt az egyik írásbeli vizsga lebonyolításakor is, ugyanis miután a tanár némi késéssel megérkezett és bemehettünk a terembe, kiderült, hogy az túl kicsi, legalább 10 embernek nem jutott ülőhely, így várnunk kellett egy legalább órát, amíg megüresedik egy nagyobb terem. Állítólag ez nem megszokott náluk, a társaság nagy része azonban szemmel láthatóan nem esett kétségbe, csak a külföldi diákokon (különösen a németeken és hollandokon) látszott némi meglepődés.

A csoportmunkáknak köszönhetően jó barátságba kerültem egy Ghánából származó lánnyal, aki a teljes mesterképzést ezen az egyetemen végzi, így nem sokkal később ízelítőt kaptam az afrikai életből, mentalitásból, mivel Olaszországban szép számmal élnek a „Fekete Kontinensről” bevándoroltak, akik sok helyen összetartó közösséget alkotnak.

Természetesen megtapasztaltam az afrikai emberek híres zene és tánc szeretetét, de volt alkalmam megkóstolni jellegzetes ételeiket, és elmenni a „templomukba” is.

Magyar diáktársammal rendeztünk egy ghánai-magyar vacsorát, ahol paprikás csirke volt a menü tarhonyával. Tarhonyát ugyan nem lehet ott kapni, viszont van egy hasonló tésztaféle, amit az olaszok levesbe tesznek, de nekünk tarhonyaként tökéletesen bevált. Persze fekete barátaink óvatosan kóstolták meg, mert nem tudták mi az, árpára tippeltek első látásra. A paprikás csirke erősen csípősre sikerült, emiatt aggódtunk is fog-e ízleni, azonban kiderült, hogy ők pont ilyen pikánsan szeretik az ételeket, úgyhogy népszerű lett köreikben.

Következő alkalommal ghánai ételt ettünk. Első látásra szintén olyan tanácstalanok voltunk, mint ők a tarhonyával:

A világos cipószerűség egy „banku” nevű tradicionális étel, sült csirkével, hallal és valami paradicsomos, rettentően csípős szósszal (ami szerintük alig csípett). A következő meglepetés akkor

ért, amikor kiderült, hogy helyi szokás szerint kézzel kell elfogyasztani az ételt, és lehetőleg kizárólag jobb kézzel, mert a bal kéz másra használható...

Másik felejthetetlen élményem a Szilveszter éjszakája lett. Történt ugyanis, hogy ghánai barátnőmmel megbeszéltük, együtt töltjük ezt napot. Ő mondta előtte, hogy templomba fogunk menni az unokatestvérével, mert ők mindig ezt teszik az év utolsó napján. Számomra magától értetődő volt az a kérdés, hogy utána megyünk-e valahova szórakozni, de azt mondta ők csak templomba szoktak menni ilyenkor. Ezt fölöttébb furcsállottam, hiszen korábban már megtapasztaltam mennyire szeretik a társasági életet, zenét táncot, nem értettem miért pont ezen a napon hagyják ki. Elérkezett az ominózus nap estéje, amikor útra kerekedtünk a templomba, viszont ha nem szólnak magamtól nem jöttem volna rá, hogy hamarosan meg is érkeztünk, ugyanis nekem egy művelődési ház benyomását keltette az épület kívülről-belülről – európaiként természetesen képzeletemben a klasszikus tornyos, harangos épület jelentette a templomot.

Ahogy beléptünk a terembe konstatáltam, hogy én vagyok az egyedüli fehér, bár semmi okom nem volt aggodalomra, kisebb rácsodálkozás után mindenki barátságosan viselkedett. Élő zene szólt gitárral, dobbal, szintetizátorral és trombitával, és néhányan mikrofonba énekeltek. Nemsokára észrevettem, amikor egy fiatal férfi összeesett, de senki nem idegeskedett, csak letakarták egy pokróccal, és hamarosan magához is tért. Később láttam, hogy mindenki szinte eufórikus állapotban van, énekelnek, táncolnak, egyeseknek potyognak a könnyeik. Ők így imádkoztak a jó és sikeres új évért, optimistán tekintve előre és bízva abban, hogy nekik maguknak is sikerül legyőzniük a rossz tulajdonságaikat, ezzel is boldogabbá téve a 2015-ös esztendőt (angolul folyt a „szertartás”, így értettem). Mindez órákon át tartott, körülbelül éjjel fél 2-ig. A végére megértettem, miért csak templomba mennek ők Szilveszter éjjelén, hiszen ilyen „mise” mellett nincs is szükség másra.

Természetesen Olaszországban voltam, így nem feledkezhetek meg az olasz és néhány külföldi csoporttársakról, akik egy nagyon jó csapatot alkottak. Több alkalommal szerveztek vacsorát, pizzázást, stb.

Ilyen összejövetelek alkalmával honfitársammal igyekeztünk kicsit népszerűsíteni hazánkat a hortobágyi húsos palacsinta, a sajtos rúd, és az Unicum segítségével. Ez utóbbi az egyetlen magyar

termék, ami kapható ott (ez azért némileg meglepő, hiszen mindkét ország az Európai Unió tagja, kiutazásom előtt valamivel több ott is kapható magyar termékre számítottam).

Ugyan sejtettük korábban is, de ezen alkalmakkor megállapítottuk ténylegesen, hogy az olasz evési-ivási szokások eltérnek a magyartól. A hortobágyi palacsinta ízlett nekik, de sokat nem bírtak belőle enni, mondván hogy nehéz étel. Az Unicumot páran ismerték, de nem tudták, hogy magyar termék. Ők többnyire borokat, pezsgőt, prosecco-t, vagyis gyengébb italokat isznak, így körülbelül két órán keresztül senki nem merte megkóstolni az Unicumot, látván milyen erős... - Magyarországon lehet ennyi idő alatt már csak az üres üveg maradt volna. Azért akadt néhány bátor ember később (bár a lány bolgár, nem olasz):

Összességében a sok-sok felejthetetlen élménnyel gazdagodtam, nem csak az egyetemen ismertem meg új metódust, hanem más kultúrák életébe is betekinhettem, barátságokat kötöttem. Mindez a későbbi karrieremre is pozitív hatással lesz, hiszen a nyelvtudásom fejlődött, és megtapasztalva azt hogyan lehet boldogulni egy idegen országban a határokra –különösen Európában- nem akadályként, hanem lehetőségként tekinthetek ezentúl.